

този е невидимъ. И захвана вѣйводата да говори такава безмислица, въ която мислитѣ не се свързваха помежду си.

Хаджи Димитръ Асѣновъ слушаше и очитѣ му горяха като огънь, но не на минутно увлечение, а на твърда рѣшителностъ.

— Намъ ни даватъ оружие, а отвѣждъ Дунава е нашиятъ край, нашата земя, нашето племе, нашитѣ семейства; да се положимъ на Бога и на себе си. Да вървимъ. Ако нашето дѣло е справедливо, то Богъ ще ни благоволитъ, а ако ли не, то ний ще загинемъ; нашата смъртъ ще ни се вмѣни за заслуга прѣдъ Бога, и ще подигне на крака по-добри отъ насъ юнаци. Дълго ний спяхме, дълго ний губихме врѣме въ праздностъ, и тѣжко ний станяхме виновни прѣдъ Бога и прѣдъ нашата родина България. Не трѣбва нито да желаемъ, нито да се надѣваме щото пробуждающитѣ се отъ сънь всичко да сполучатъ изведиждъ. Нуждни сж жертви, и Христосъ прѣтъриѣ много мжки прѣди да искупи рода чловѣчески. Ний така сжщо сме длъжни да принесемъ много тѣжки жертви заради спасението на нашето отечество.

Хаджи Димитръ още не бѣше доживѣлъ тридесетъ години, черноокъ и съ черни коси, на ръстъ не високъ и не малкъ, а сръденъ, левентъ, роденъ за ѣздачъ, като гръцки кентавръ; лицето му е мургаво, строго, пълно съ благородство и такова привлекателно, сѣкашъ че ли говори: слушай ме, върви кждѣто заповѣдвамъ и ми вървай. Той се родилъ въ Балкана, въ Сливенъ, но още дѣте билъ заведенъ задъ Дунавъ и задъ Диѣпръ, въ далѣчни страни. Тамъ той порастналъ и се възпиталъ. Расказватъ (самъ той за това мълчеше), че въ Киевъ посѣщавалъ университета, заедно съ братята Славяни, Руситѣ и Поляцитѣ. Той често говореше за Киевката Лавра, за пещеритѣ, за Руситѣ и Поляцитѣ, за тѣхната ненавистъ и какъ тя вреди на тѣхъ самитѣ и на всичкото славянско племе. Пхтниците търговци отъ българскій Болградъ казваха, че го виждали въ драгунскій мундиръ на храбриятъ Нижегородскій полкъ, въ чинъ ротмистръ и съ Георгиевски кръстъ на гърдитѣ. Той често си при-